

متن پرسش

سلام بر استاد عزیز: سوالی از محضرتان داشتم. در میان طلاب علوم دینی در حوزه ها به تجربه ثابت شده، هنگامی که به کار به جهت کسب روزی و درآمد می پردازند، آن شوق و نشاط قبلی که در تحصیل علم داشته اند کاهش می یابد بلکه به کرات مشاهده شده که کار و شغل رهن طلبه در طی مسیر طلبگی و کسب علم شده است. گویی کسب علم و اشتغال به کار در دو جهت متفاوت باشند که پرداختن به دومی مبعداً از پرداختن به اولی می گردد. از آنجا که شما مسیر کار و کسب علم را هر دو با هم جمع کرده اید، خواستم از نکات و ظرائف این امر و چگونگی آن از محضرتان پرسجو شوم، اینکه چگونه می شود در عین اینکه به جهت ضرورت و مقتضیات زمان طلبه مشغول کار (ولو مرتبط) می شود، چگونه آن نور و گرمای کسب علم و دانش را در خود روشن نگاه دارد و چه کند که کار و اشتغالات روزمره رهن مسیر کسب علم نگردد؟ و من الله التوفیق

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: مهم هدفی است که در مسیر طلبگی دنبال باید کرد که آن درک عمیق معارف قرآنی و روایی است با مقدماتی که باید یک طلبه ابتدا بگذراند مثل ادبیات و فقه. اگر هدف این باشد که به نظر می آید پس از چند سالی که تا «رسائل و مکاسب» جلو رفت و با نظر به تأمل در اهداف عالی؛ می تواند همچنان در کنار فعالیت های دیگر، طلبه بماند. و البته معلوم است از دروس فلسفی در حدّ «بدایه و نهایه» در همان دوران اولیه نباید غفلت نمود تا ان شاءالله در کنار حضور در درس خارج، به «اسفار» جناب صدرالمتألهین نیز ورود نماید. موفق باشید